

сички сега беззащитни Българе въ Силистра и силистренско. До вчера обрадвани, днесъ поплѣхнѣли, чудѣхъ се въ кои дупка да се завржѣтъ, и кадѣ да се дѣнатъ! Да побѣгнатъ — не бѣ възможно, защото сѣки си имаше домъ, дѣца, (нѣкои си избѣгнахъ, и забѣгнахъ на вѣки). Найсѣтнѣ каквото Господъ даде, рѣкохъ си повечето, и остана сѣки на мѣстото си.

Щомъ слѣзи хаджи Ибраимъ-паша въ сараятъ си и стѣпи на земята, на часа дадѣ заповѣдъ, тия и тия, име по име, незабавно да се докаратъ въ конакътъ му. Майки, дѣца, писнахъ по селата, който може скри се, кой по тавани, кой въ хумби, кой подъ бжчви, за да избѣгнатъ и даджѣтъ мѣсто на гнѣва!.....

На другия день се настанихъ, по заповѣдъ на хаджи паша, на пукъ на Рамъзъ-бея и на сички добри селени, пакъ старитѣ чорбаджии.

* * *

Кой, кой, нъ Батанъ чорбаджи сега стана още по-свирепъ, по-жестокъ, по-немилостивъ, още повече пияница. Сички остави добри хорица въ селото, преди негови гонители, той съсипа, кого съ претоварено даждие, кого съ тѣжки ангарии, кого нравствено, като дѣто и прѣдъ когото го срѣщнеше, земаше го на подигравка. Но не му бѣ за дълго. Пиянството отъ день на день го привѣщеше, той се радваше че дебелее, кога наопаки той подпнухваше.

* * *

Богъ забавя, но не забравя.

И пукна Батанъ чорбаджи, но какъ?

Залови го боля, и боля страшна отъ никого незазнаена. Слѣдъ два мѣсеца, тѣжко боледуване, доде та се подуврѣдъ. Избѣгнахъ по сичката му снага едри сино-червени